

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 26 sierpnia 2019 r.

Pozycja 158

POSTANOWIENIE z dnia 29 kwietnia 2019 r. Sygn. akt Ts 76/18

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Piotr Pszczółkowski – przewodniczący i sprawozdawca
Leon Kieres
Stanisław Rymar,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 17 stycznia 2019 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej K.J.,

p o s t a n a w i a:

nie uwzględnić zażalenia.

UZASADNIENIE

1. W skardze konstytucyjnej z 4 maja 2018 r. (data wniesienia) K.J. (dalej: skarżąca) zakwestionowała zgodność:

1) art. 118 § 5 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1360, ze zm.; dalej: k.p.c.) z art. 32 ust. 2 w związku z art. 45 ust. 1, art. 31 ust. 3 zdanie ostatnie, art. 10 ust. 2 w związku z art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1 w związku z art. 2, art. 45 ust. 1 w związku z art. 190 ust. 5, art. 77 ust. 1 i 2, art. 77 ust. 1 i 2 w związku z art. 2, art. 77 ust. 1 i 2 w związku z art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;

2) art. 117³ k.p.c. z art. 45 ust. 1, art. 10 ust. 1 i 2 oraz art. 2 Konstytucji.

Skarżąca kwestionuje określony w art. 117³ k.p.c. tryb ustanowienia pełnomocnika z urzędu oraz tryb jego procedowania przewidziany w art. 118 § 5 k.p.c., dający możliwość odmowy sporządzenia skargi konstytucyjnej lub skargi do Sądu Najwyższego.

Zdaniem skarżącej, art. 118 § 5 k.p.c., umożliwiając pełnomocnikowi, a więc osobie nie mającej statusu sędziego Trybunału Konstytucyjnego, wstępne rozpoznanie skargi, narusza wymienione w *petitum* skargi wzorce kontroli konstytucyjności.

2. Postanowieniem z 17 stycznia 2019 r. Trybunał Konstytucyjny – na podstawie art. 61 ust. 4 pkt 1 w związku z art. 53 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072, ze zm.; dalej: u.o.t.p. TK) – odmówił nadania dalszego biegu skardze, stwierdzając, że wskazane w niej przepisy k.p.c. nie były podstawą prawną rozstrzygnięcia, o którym mowa w art. 79 ust. 1 Konstytucji.

3. W zażaleniu z 25 stycznia 2019 r. (data nadania), skarżąca zakwestionowała postanowienie Trybunału w całości.

Zdaniem skarżącej, postanowienie Sądu Rejonowego z 9 października 2017 r. (sygn. akt I Co 106/17) stanowi ostateczne rozstrzygnięcie w sprawie, a tym samym niezasadne są więc argumenty Trybunału wskazujące na jego brak.

Skarżąca zwróciła uwagę, że w sprawie będącej podstawą wniesienia skargi nie mogła skorzystać z konstytucyjnego prawa określonego w art. 79 Konstytucji, ponieważ ustawa zwykła uzależnia możliwość skorzystania z tego prawa od wydania opinii przez osobę nie będącą niezawisłym sądem.

Samo wyznaczenie pełnomocnika przez samorząd zawodowy godzi, zdaniem skarżącej, w konstytucyjną zasadę rozpoznawania sprawy przez niezawisły wymiar sprawiedliwości. W opinii skarżącej naruszeniem zasad państwa prawa jest uprawnienie samorządu zawodowego do umocowania pełnomocnika w sprawie, zamiast ustanowienia go przez sąd.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 61 ust. 5 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072, ze zm.; dalej: u.o.t.p. TK), skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym (art. 37 ust. 1 pkt 3 lit. c w związku z art. 61 ust. 5-8 u.o.t.p. TK). Na etapie rozpoznania zażalenia Trybunał bada przede wszystkim, czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdził istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu.

Trybunał stwierdza, że zaskarżone postanowienie jest prawidłowe, a zarzuty sformułowane w zażaleniu nie podważają podstaw odmowy nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

Trybunał, w postanowieniu z 17 stycznia 2019 r., słusznie ustalił, że wskazane w *petitum* skargi konstytucyjnej przepisy nie były podstawą ostatecznego rozstrzygnięcia, o którym mowa w art. 79 Konstytucji.

Z akt sprawy wynika, że skarżąca w piśmie procesowym do Sądu Rejonowego w Tychach datowanym na 30 września 2017 r. wniosła, na podstawie art. 118 § 6 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1360, ze zm.; dalej: k.p.c.), o stwierdzenie nierzetelności opinii wydanej przez ustanowionego w sprawie pełnomocnika.

Sąd Rejonowy postanowieniem z 9 października 2017 r. (sygn. akt I Co 106/17) oddalił wniosek skarżącej o stwierdzenie nierzetelności opinii pełnomocnika ustanowionego w sprawie oraz sporządzenie uzasadnienia.

17 stycznia 2018 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Tychach (sygn. akt I Co 1586/17) postanowił ustanowić dla skarżącej pełnomocnika z urzędu w osobie radcy prawnego, celem wniesienia skargi konstytucyjnej w związku z postanowieniem Sądu Rejonowego w Tychach z 9 października 2017 r. (sygn. akt I Co 106/17).

Orzeczenie Sądu Rejonowego z 9 października 2017 r. (sygn. akt I Co 106/17), będące podstawą wniesienia skargi konstytucyjnej dotyczyło oceny rzetelności opinii ustanowionego w sprawie pełnomocnika. W związku z tym ani art. 117³ k.p.c. odnoszący się do trybu wyznaczania konkretnego pełnomocnika z urzędu przez organ samorządu zawodowego adwokatów lub radców prawnych, ani art. 118 § 5 k.p.c. nakładający na pełnomocnika obowiązek zawiadomienia na piśmie strony oraz sąd, gdy pełnomocnik ten nie stwierdza podstaw do wniesie-

nia skargi, nie były podstawą rozstrzygnięcia będącego podstawą wniesienia skargi konstytucyjnej.

Zarówno w skardze konstytucyjnej, jak i w zażaleniu na postanowienie o odmowie nadania skardze dalszego biegu, skarżąca przedstawiła zatem zarzuty dotyczące innej kwestii niż ta, która została rozstrzygnięta w orzeczeniu wskazanym jako ostateczne rozstrzygnięcie, o którym mowa w art. 79 Konstytucji.

Z tych względów Trybunał – na podstawie art. 61 ust. 8 u.o.t.p. TK – nie uwzględnił zażalenia.